

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร
ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน
Affecting Factors for English Speaking Anxiety of Bachelor Degree
of Arts in English Mahamakut Buddhist University Isan Campus

นายคัมภีร์ภาพ คงสำรวย, รศ.ดร.ไพโรจน์ บัวสุข, ผศ.ดร.เสงี่ยม ศิริสวัสดิ์
นายศักดิ์พงษ์ โสภาร, นายสมควร ข่าสะโปน
คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน
Author for correspondence: E-mail: crackman_feaw@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน ผู้วิจัยทำการศึกษาและเก็บข้อมูลจากนักศึกษาภาคปกติ คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวนทั้งสิ้น 56 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์สถิติ การทดสอบค่าที T-Test และการวิเคราะห์ความแปรปรวน One-Way ANOVA

ผลการวิจัยพบว่า

1. เพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นความรู้สึกไม่มั่นใจตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษและความรู้สึกอึดอัดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อนๆ ที่เพศชายวิตกกังวลมากกว่า โดยภาพรวมแล้วความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน โดยมีค่า ($t = 4.00$) และ ($P\text{-Value} = 0.092$)
2. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามอายุ พบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษจำแนกตามอายุแตกต่างกัน โดยมีค่า ($F = 6.529$) และ ($P\text{-Value} \leq 0.05$)
3. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามชั้นปี พบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยมีค่า ($F = 6.268$) และ ($P\text{-Value} \leq 0.05$)

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีความกังวลสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ 12 ท่านกังวลว่าท่านจะพูดผิดไวยากรณ์ ที่ 3.68 รองลงมา คือ ข้อที่ 8 ท่านกลัวการหัวเราะเยาะจากเพื่อนๆในชั้นเรียน เมื่อท่านพูดผิด ที่ 3.64

คำสำคัญ : การพูดภาษาอังกฤษ, ความวิตกกังวล, ปัจจัยที่ส่งผลต่อ, นักศึกษา

Abstract

The purpose of this research was to study affecting factor of English speaking anxiety, Bachelor of Arts in English students, Mahamakut Buddhist University Isan Campus. The researchers collected the data from 56 English students in Faculty of Humanities, English Major academic year 1/2560 by questionnaires, and analyzed the data by percentage, mean, standard deviation, One-Way ANOVA statistics.

The research found that

1. Male and female were not different with anxiety in speaking, except in self-unconfident and uncomfortable to talk English with friends ($t = 4.00$) and ($P\text{-Value} = 0.092$).

2. The mean average of speaking English divided by ages were found that it was different with significant statistics level ($F = 6.529$), ($P\text{-Value} \leq 0.05$).

3. The mean average of speaking English divided by years was found that they were different with significant statistic level ($F = 6.268$), ($P\text{-Value} \leq 0.05$).

4. For the affecting factors of English speaking anxiety of Bachelor of Arts in English students, Mahamakut Buddhist University Isan Campus, there were found that the students had anxious feeling at high mean levels, and the highest anxious mean levels to speak English were number 12: “you are worried about grammar mistake (3.68), no. 8. “you fear your friend laugh at you when you mistakenly speak (3.64).

Keywords : Affecting Factors, Anxiety, English Speaking, MBUIISC’s Student.

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษนับว่ามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อสังคมโลกในศตวรรษที่ 21 และในโลกอนาคต เนื่องจากเป็นภาษากลางที่ใช้ในการเรียนรู้ การสื่อสาร เป็นการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ให้อยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจ โดยมีภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง รวมทั้งพัฒนาทางการศึกษา เศรษฐกิจ สังคม การเมืองและเทคโนโลยี ตลอดจนสามารถถ่ายทอดเอกลักษณ์และวัฒนธรรมที่ดีงามของประเทศนั้นไปสู่ประชาคม ซึ่งหลังจากที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศโครงการ English Speaking Year เมื่อปี 2555 หลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องเริ่มให้ความสำคัญกับการเรียนภาษากันมากขึ้น เพราะภาษานับว่าเป็นบันไดให้ก้าวไปสู่ความสำเร็จและเชื่อมไปสู่ประชาคมโลกโดยภาษาอังกฤษ ซึ่งนับว่าเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารกับทุกประเทศทั่วโลก

ปัญหาหลักของนักศึกษาไทยในการใช้ภาษาอังกฤษนั้นคือการฟังและการพูด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เจนจิรา ชัยปาน และคณะ (2556) เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 พบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.04$) และเนื่องจากนักศึกษาไทยเอง ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลัก ไม่ได้มีโอกาสมากนักในการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร ที่สำคัญโดยอุปนิสัยของเด็กไทยเป็นเด็กที่ไม่กล้าแสดงออก จึงเป็นปัญหาใหญ่ของเด็กไทย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัย ในฐานะอาจารย์ประจำหลักสูตรซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ได้เห็นปัญหาดังกล่าวในชั้นเรียนและเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลและระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน อีกทั้งยังเป็นการทราบถึงต้นเหตุของปัญหาเพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างตรงจุด ซึ่งจะส่งผลให้ให้นักศึกษาเหล่านี้ สำเร็จการศึกษาออกไปรับใช้สังคมและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยภายในที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย

วิทยาเขตอีสาน

2.3 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสานและสถาบันการศึกษาอื่น ๆ

3. วิธีการศึกษาและวิธีดำเนินการวิจัย

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน โดยกลุ่มประชากรเป็นนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษปีที่ 1-4 จำนวน 56 คน

การศึกษาปัจจัยภายในที่มีผลกระทบกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน ปีการศึกษา 2560 และปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบผสมผสานระหว่างแบบตรวจสอบรายการ (Check List) กับแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งการสร้างเครื่องมือได้ประยุกต์ใช้หลักการและวิธีการสร้างเครื่องมือของไลเคิร์ต (Likert) มีสมมติฐานการวิจัย ได้แก่

สมมติฐานการวิจัยที่ 1

1. เพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. อายุที่แตกต่างกันมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. ชั้นปีที่แตกต่างกันมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2

1. ปัจจัยภายนอกมีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

พร้อมทั้งได้ใช้รูปแบบการประเมินเชิงจิตวิทยา (Psychological Test) : Zung's Anxiety Test, State-Trait Anxiety Inventory ของ Spieberger, Beck-Anxiety Inventory แบบประเมินความวิตกกังวลของวิเลียม ดับบลิว เค ซุง Zung (1971) ซึ่งเรียกว่า Self-Rating Anxiety Scale (SAS) เป็นแบบประเมินในเรื่องของความวิตกกังวลได้ ซึ่งแบบประเมินประกอบด้วย ข้อแสดงถึงความรู้สึกวิตกกังวลและพฤติกรรมที่แสดงออก (Rating Scale) ตัวเลือก ดังนี้

ตัวเลือกที่ 1 คือ ไม่เป็นเลยหรือน้อยครั้ง หมายถึง ผู้ตอบไม่มีความรู้สึกหรือไม่มีพฤติกรรมนั้นๆ เลย ภายในช่วง 1 สัปดาห์

ตัวเลือกที่ 2 คือ เป็นบางครั้งหรือบางเวลา หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้สึกหรือพฤติกรรม บางครั้งแต่ไม่บ่อยนัก ภายในช่วง 1 สัปดาห์

ตัวเลือกที่ 3 คือ เป็นค่อนข้างบ่อยครั้ง หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้สึกหรือว่าพฤติกรรมเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ภายใน 1 สัปดาห์

ตัวเลือกที่ 4 คือ เป็นเกือบตลอดเวลา หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้สึกหรือมีพฤติกรรมตามข้อนั้นเกือบตลอดเวลาหรือไม่ตลอดช่วงภายใน 1 สัปดาห์

โดยข้อคำถามมีทั้งในด้านบวกและด้านลบ จำนวน 20 ข้อ โดยมีหลักในการให้คะแนน ดังนี้

ด้านบวก :

ถ้าเลือกตัวเลขคำตอบ 1 ได้คะแนน 4 คะแนน

ถ้าเลือกตัวเลขคำตอบ 2 ได้คะแนน 3 คะแนน

ถ้าเลือกตัวเลขคำตอบ 3 ได้คะแนน 2 คะแนน

ถ้าเลือกตัวเลขคำตอบ 4 ได้คะแนน 1 คะแนน

ด้านลบ :

ถ้าเลือกตัวเลขคำตอบ 1 ได้คะแนน 1 คะแนน

ถ้าเลือกตัวเลขคำตอบ 2 ได้คะแนน 2 คะแนน

ถ้าเลือกตัวเลขคำตอบ 3 ได้คะแนน 3 คะแนน

ถ้าเลือกตัวเลขคำตอบ 4 ได้คะแนน 4 คะแนน

การจัดระดับคะแนนที่ใช้ค่าเฉลี่ยจัดลำดับ ตามความวิตกกังวลได้ดังต่อไปนี้

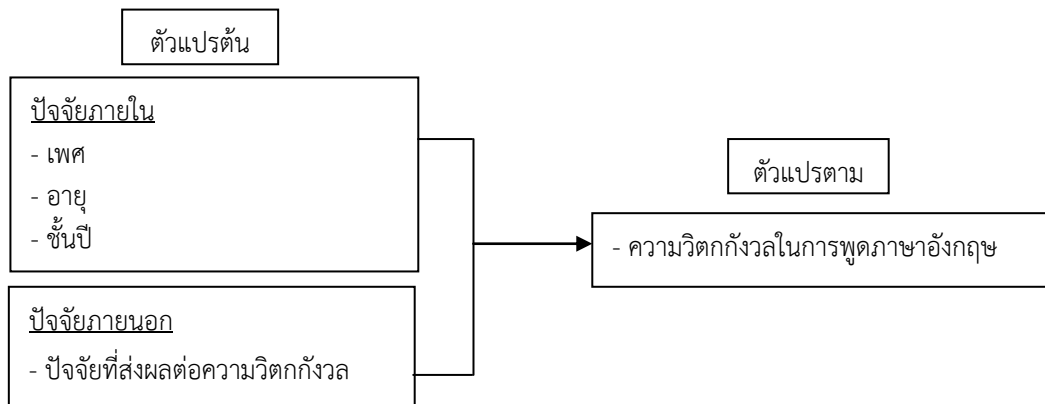
คะแนนเฉลี่ยที่ 20-35 หมายถึง ปกติ ไม่ปรากฏความวิตกกังวล

คะแนนเฉลี่ยที่ 36-47 หมายถึง วิตกกังวลน้อย-ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยที่ 48-59 หมายถึง วิตกกังวลเด่นชัด-รุนแรง

คะแนนเฉลี่ยที่ 60-80 หมายถึง วิตกกังวลสูงมากที่สุด

โดยคะแนนที่มีความกังวลจะมีค่าต่ำสุดเท่ากับ 20 คะแนน และมีค่าสูงสุดเท่ากับ 80 คะแนน มีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

4. ผลการวิจัย

จากประชากรทั้งสิ้น 56 คน ประชากรส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 57.10 และเป็นชายจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 42.90 มีอายุระหว่าง 20-25 ปี โดยผู้มีอายุ 23 ปี มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.14 รองลงมาคือ 22 ปี 21 ปี 24 ปี สูงกว่า 24 ปี และ 20 ปี ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 28.87, 16.07, 12.50, 8.93 และ 1.79 ตามลำดับ ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1-4 โดยมีผู้ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 มากที่สุด จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 33.90 และรองลงมา คือ ปีที่ 2 ปีที่ 1 และ ปีที่ 3 ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 28.60, 25.00 และ 12.50 ตามลำดับ

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคามราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีความกังวลสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ 12. ท่านกังวลว่าท่านจะพูดผิดไวยากรณ์ ที่ 3.68 รองลงมา คือ ข้อที่ 8. ท่านกลัวการหัวเราะเยาะจากเพื่อนๆในชั้นเรียน เมื่อท่านพูดผิด ที่ 3.64 รองลงมา ได้แก่ ข้อที่ 3. ท่านรู้สึกประหม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษโดยปราศจากการเตรียมตัว, ข้อที่ 1. ท่านรู้สึกไม่มั่นใจตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ, ข้อที่ 7. ท่านรู้สึกเครียดในคาบวิชาที่มีภาษาอังกฤษ, ข้อที่ 2. ท่านรู้สึกตื่นเต้น เมื่อจำต้องตอบคำถามภาษาอังกฤษ, ข้อที่ 10. ท่านรู้สึกกระวนกระวายในคำถามภาษาอังกฤษของอาจารย์เมื่อท่านฟังไม่เข้าใจ, ข้อที่ 16. ท่านมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแม้ว่าเตรียมตัวมาแล้วเป็นอย่างดี, ข้อที่ 18. ท่านรู้สึกกังวลในคำตอบของท่านเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียน, ข้อที่ 6. ท่านรู้สึกไม่มั่นใจตนเองเวลาพูดภาษาอังกฤษแม้อยู่ในชั้นเรียน, ข้อที่ 4. ท่านรู้สึกเงินอายเมื่อต้องสนทนาภาษาอังกฤษกับชาวไทยและชาวต่างชาติ, ข้อที่ 14. ท่านรู้สึกอึดอัดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ, ข้อที่ 13. ท่านมีความกังวลในการทำผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษ, ข้อที่ 20. ท่านรู้สึกไม่ชอบเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่บ่อย ๆ และ ข้อที่ 11. ท่านมีความกังวลว่าผู้อื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่า โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.57, 3.54, 3.50, 3.48,

3.34, 3.27, 3.11, 2.95, 2.86, 2.41, 2.20, 2.07 และ 2.04 ตามลำดับ ส่วนข้อคำถามเชิงบวก ได้แก่ ข้อที่ 15. ท่านรู้สึกมีความสุขที่ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ที่ 3.52 รองลงมา ได้แก่ ข้อที่ 5. ท่านรู้สึกดีใจเมื่อได้พูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา ข้อที่ 9. ท่านรู้สึกสบายใจเมื่อท่านกำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้อที่ 17. ท่านรู้สึกยินดีเมื่อท่านเป็นตัวแทนเพื่อน ๆ ในการพูดภาษาอังกฤษ และข้อที่ 19. ท่านรู้สึกผ่อนคลายเมื่อทราบว่าต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยที่ 3.41, 3.38, 3.11 และ 2.98 ตามลำดับ

จากการศึกษาระดับความวิตกกังวลด้วยแบบประเมินความวิตกกังวลของวิเลียม ดับบลิว เค ซุง Zung (1971) ซึ่งเรียกว่า Self-Rating Anxiety Scale (SAS) พบว่า นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อที่มีความกังวลสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ 12. ท่านกังวลว่าท่านจะพูดผิดไวยากรณ์ ที่ 51.75 รองลงมา คือ ข้อที่ 8. ท่านกลัวการหัวเราะเยาะจากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน เมื่อท่านพูดผิด ที่ 51.00 รองลงมา ได้แก่ ข้อที่ 2. ท่านรู้สึกตื่นเต้น เมื่อจำต้องตอบคำถามภาษาอังกฤษ, ข้อที่ 1. ท่านรู้สึกไม่มั่นใจตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ, ข้อที่ 3. ท่านรู้สึกประหม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษโดยปราศจากการเตรียมตัว, ข้อที่ 4. ท่านรู้สึกเขินอายเมื่อต้องสนทนาภาษาอังกฤษกับชาวไทยและชาวต่างชาติ, ข้อที่ 10. ท่านรู้สึกกระวนกระวายในคำถามภาษาอังกฤษของอาจารย์เมื่อท่านฟังไม่เข้าใจ, ข้อที่ 13. ท่านมีความกังวลในการทำผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษ, ข้อที่ 16. ท่านมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ แม้ว่าเตรียมตัวมาแล้วเป็นอย่างดี, ข้อที่ 14. ท่านรู้สึกอึดอัดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ, ข้อที่ 6. ท่านรู้สึกไม่มั่นใจตนเองเวลาพูดภาษาอังกฤษแม้อยู่ในชั้นเรียน, ข้อที่ 18. ท่านรู้สึกกังวลในคำตอบของท่านเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียน, ข้อที่ 7. ท่านรู้สึกเครียดในคาบวิชาที่มีภาษาอังกฤษ, ข้อที่ 11. ท่านมีความกังวลว่าผู้อื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่า และ ข้อที่ 20. ท่านรู้สึกไม่อยากเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่บ่อยๆ โดยมีระดับความวิตกกังวลเท่ากับ 51.75, 51.00, 43.75, 41.25, 41.25, 40.75, 40.00, 39.50, 39.00, 37.75, 37.50, 35.50, 35.00, 28.00 และ 19.50 ตามลำดับ

5. อภิปรายผลการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	ผลสมมติฐานการวิจัย
1. เพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน	เพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นความรู้สึกไม่มั่นใจตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ และ ความรู้สึกอึดอัดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อนๆ ที่เพศชายวิตกมากกว่า โดยภาพรวมแล้วความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน
2. อายุที่แตกต่างกันมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน	ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามอายุ พบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษจำแนกตามอายุแตกต่างกัน
3. ชั้นปีที่แตกต่างกันมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน	ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามชั้นปี พบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดได้แก่ การกังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์ และ รองลงมา คือ ความกลัวการหัวเราะเยาะจากเพื่อนๆ ในชั้นเรียน

และหากเปรียบเทียบกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบของ วิเลียม ดับบลิว เค ชุง นั้นความวิตกกังวลจะอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้อที่เด่นชัดมีความกังวลสูงสุด ได้แก่ ท่านกังวลว่าท่านจะพูดผิดไวยากรณ์ รองลงมา ท่านกลัวการหัวเราะเยาะจากเพื่อนๆ ในชั้นเรียน

1. เพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นความรู้สึกไม่มั่นใจตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ และ ความรู้สึกอึดอัดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อนๆ ที่เพศชายวิตกมากกว่า โดยภาพรวมแล้วความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ ผลวิเคราะห์ของ เจนจิรา ชัยปาน ทรายขวัญ พรหมแก้วและสิทธิศรีนาค (2556) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

และเพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปี การศึกษา 2556 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 78 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 22 ปี มีประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษ มากกว่า 3 รายวิชา มีบุคลิกภาพไม่กล้าแสดงออก แสดงให้เห็นว่า ไม่มีความมั่นใจตนเอง ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2. อายุที่แตกต่างกันมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามอายุ พบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษจำแนกตามอายุแตกต่างกัน

3. ชั้นปีที่แตกต่างกันมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามชั้นปี พบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีความวิตกกังวลมากที่สุด ได้แก่ การกังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์ และ รองลงมา คือ ความกลัวการหัวเราะเยาะจากเพื่อนๆ ในชั้นเรียน สอดคล้องกับทัศนะ เจนจิรา ชัยปาน ทราญขวัญ พรหมแก้วและสิทธิ ศรีนาค (2556) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 ที่ได้แสดงข้อเสนอแนะไว้ว่า ควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปศึกษาและปรับปรุงปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในชั้นปีต่อไป

จากปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีความวิตกกังวลมากที่สุด ได้แก่ การกังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์ และ รองลงมา คือ ความกลัวการหัวเราะเยาะจากเพื่อนๆ ในชั้นเรียน ซึ่งแต่ละผู้เรียนย่อมมีปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลที่ต่างกัน ซึ่งผู้สอนจำเป็นต้องเลือกกลวิธีการสอนมาประยุกต์ใช้ เช่น การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ การใช้วิธีภาษาแบบธรรมชาติ หรือแม้กระทั่งการใช้สถานการณ์จริง สอดคล้องกับ ศศิภา ไชยวงศ์ (2553) ศึกษาเรื่องการใช้การสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูนการฟัง พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักศึกษาในชมรมมัคคุเทศก์น้อยผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติมีความสามารถทางการฟังพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 อยู่ในระดับดี และมีความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง 2) นักเรียนในที่ได้รับการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ มีระดับความวิตกกังวลลดลง หลังการทดลอง

จากปัจจัยต่างๆข้างต้นที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ รวมถึงการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สอดคล้องกับ จาโคโบวิทส์ (Jakobovits 1971) ได้ทำการวิจัยและเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยกล่าวถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อการเรียน โดยเฉพาะข้อที่ 2 ได้กล่าวถึง ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ประกอบด้วยความสามารถที่จะเข้าใจการสอนขึ้นอยู่กับสติปัญญาความสามารถทางภาษา ความถนัด ได้แก่ องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนทางภาษา ความมานะบากบั่น เกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เจตคติที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียนและเจตคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ ส่วนกลยุทธ์และวิธีการเรียนประกอบด้วยสมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่นิสัยทางการเรียนและการประเมินผลความสามารถของตนเอง และสอดคล้องกับ ยุพเยาว์ เมืองหมดและคณะ (2548) ที่ได้ศึกษาศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปี ต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสกรี พบว่า นักศึกษา มีเพียงร้อยละ 2 ที่มีค่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในเกณฑ์ดีมาก นั้นแสดงให้เห็นว่าพื้นฐานความสามารถของผู้เรียนก็เป็นเหตุปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การเรียนรู้ไม่ประสบความสำเร็จ

สรุปได้ว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ โดยมากจะมีการวิตกกังวลเรื่องการสอบในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งแต่ละบุคคลมีปัจจัย มีพื้นฐานที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดความวิตกกังวลที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้สอนจำต้องหากวิธีสร้างกำลังใจเพื่อลดความวิตกกังวลไปที่ต้นเหตุของเด็กแต่ละกลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พร้อมทั้งพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ จึงจะสามารถแก้ไขปัญหาด้านความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างตรงจุด เช่นเดียวกับ บลูม (Bloom 1976) ได้ทำการวิจัยและเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยกล่าวถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อการเรียน 3 องค์ประกอบ ดังนี้ 1. พฤติกรรมด้านความรู้ความคิด (Cognitive entry behaviors) หมายถึง ความสามารถทั้งหมดของผู้เรียน ประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน 2. คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย (Affective entry characteristics) หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งได้แก่ ความสนใจและเจตคติที่มีต่อเนื้อหาวิชา โรงเรียน ระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและลักษณะซึ่งเป็นคุณลักษณะต่างๆทางด้านจิตพิสัยซึ่งบางอย่างอาจเปลี่ยนแปลงได้แต่บางอย่างยังคงอยู่ 3. คุณภาพการสอน (Quality of instruction) ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมสร้างของครู การแก้ไขข้อผิดพลาดและรู้ผลว่าตนเองกระทำถูกต้องหรือไม่

6. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

6.1 มหาวิทยาลัยและคณะควรส่งเสริมในการจัดสรรทรัพยากร เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษของตนเองที่แตกต่างจากการเรียนการสอนในห้องเรียนและจัดให้มีกิจกรรมทางภาษาอังกฤษที่เหมาะสมเพื่อผลักดันและเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น เช่น การจัดค่ายภาษาอังกฤษ เป็นต้น

6.2 การสอนในห้องเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับทักษะการพูด จำนวนนักศึกษาในชั้นเรียนไม่ควรมากจนเกินไปหรือนเน้นการสอนเนื้อหาไวยากรณ์ในช่วงระหว่างการฝึกพูดมากเกินไป ควรสร้างกำลังใจแม้ว่าผู้เรียนจะพูดผิดและทำให้บรรยากาศในการฝึกการพูดนั้นมีความสุขสนุกสนาน รวมถึงการห้ามปรามการหัวเราะ ตลกขบขันของเพื่อนในชั้นเรียน จึงทำให้นักศึกษาสามารถมีโอกาสดูฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ฝึกให้นักศึกษาสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในสถานการณ์จริง เพื่อให้นักศึกษามีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถด้านภาษาของตนเองในการสื่อสารและเพื่อเพิ่มความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ

6.3 การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะเป็นการติดต่องานทะเบียน การสอบหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย เป็นไปได้ควรใช้ภาษาอังกฤษเพื่อให้นักศึกษาเกิดความคุ้นเคยและเป็นเรื่องใกล้ตัว

6.4 ควรให้นักศึกษาได้มีโอกาสในการพูดกับเจ้าของภาษาให้มากขึ้นเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกการพูดกับเจ้าของภาษาโดยตรงและเป็นการลดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

บรรณานุกรม

- เจนจิรา ชัยปานและคณะ. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556. ภาคนิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- ยุพเยาว์ เมืองหมุดและคณะ. (2548). ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรีหลักสูตร 2 ปีต่อเนื่องมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยาสาธุกรี. รายงานการวิจัยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิวิทยาเขตพระนครศรีอยุธยาสาธุกรี.
- ศศิภา ไชยวงศ์. (2553). การใช้การสอนชักชวนร่วมกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูนการฟังพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักเรียนชมรมมัคคุเทศก์น้อย. ปริญญานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Bloom, B.S.(1976). **Handbook on formative and summative evaluation of student learning**. New York : McGraw – Hill Book.

Jakobovits, Loen A.(1971). **Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues**. Rowley Mass Newbury House Publishers.

Zung, W.K.(1971). **A rating instrument for anxiety disorder**. Journal of Psychosomatic Research, 12, 371-379.